

# Далі, далі від душного міста

Леся Українка

Далі, далі від душного міста!  
Серце прагне буять на просторі!  
Бачу здалека, – хвиля іскриста  
Грає вільно по синьому морі.

Тож сповнилось мені те бажання, –  
Подались ми на море хутенько,  
І по хвилях морських погуляння  
Почала ми в неділю раненько.

А у тую неділеньку рано  
Сине море чудово так грає,  
Його сонечко пестить кохано,  
Красним-ясним промінням вітає.

Що біліє отам на роздоллі?  
Чи хмариночка легкая, біла  
Геть по небі гуляє по волі?  
Чи на човні то білі вітрила?

В морі хвиля за хвилею рине,  
Море наче здіймається вгору,  
А склепіння небеснеє сине  
Край свій ясний купає у морю.

Світло там простяглася від сходу, –  
Очі вабить стяга та іскриста;  
Корабель наш розрізує воду –  
І дорога блакитно-перлиста

Зостається широка за нами,  
Геть далеко розкочує хвилі,  
Що сердито трясуть гребенями,  
Наче гривами огирі білі.

А здалека, отам на заході,  
Срібнокудрії хвилі кивають, –

Нереїди при сонячнім сході  
Промінь ранній таночком стрівають,

І танцюють химерно та легко, –  
Ось близенько вже видно ту зграю,  
Аж і знов одкотилась далеко,  
Геть біліє в туманному краю...

Море, море! Без краю просторе,  
Руху повне і разом спокою!  
Забуваю і щастя, і горе –  
Все наземне, – з'єднатись з тобою

Я жадаю на час, на годину,  
Щоб не бачить нічого на світі,  
Тільки бачить осяйну долину  
І губитись в прозорій блакиті!..